

M A D O L A

EL VAS UNIVERSAL

La memòria és un gran vas on anem acumulant tot el que som o el que pretenem ser, és a dir, allò que mou la pròpia vida perquè engendra el més natural en l'espècie humana: la por. El gran vas de la memòria és el gran dipòsit de la por humana, por de perdre tot el que som, o de no arribar a ser tot el que anhelem. Sempre m'ha agradat vagar pels carrers mal il·luminats del poble sol amb les meves dèries. La humida foscor del capvespre tardoral fa més vives les imatges caleidoscòpiques que aboco al conscient. És la darrera obra de la Madola. Una trucada, una anotació a l'agenda i una visita al seu estudi, m'han llençat pels viaranys encara insòlits per mi dels continents de la memòria, dels magatzems dels records com l'aigua que es destil·la d'aquesta pluja tardoral que cau lenta però constant. Així d'aparentment senzill és el misteri de les peces que veig, que toco, que colpejo per comprovar el buit acústic, el buit-buit. El no res aparent com a contenidor del tot; la memòria. Joc de miralls entre el significat i el significat.

L'obra d'art com el gran aforisme del coneixement, així m'imagino les darreres escultures d'aquesta meua veïna silent que ve a buscar enciams i tomàquets a casa mentre converteix en discurs artístic la imprescindible dialèctica entre l'espai i el temps, la massa i el buit. En Bergson i Einstein hi ha la base filosòfica de l'obra més recent de Madola. El buit, l'espai, no existeix sense la forma, el temps, i de les coordenades d'ambdós arrenca la memòria; el moll de l'os del discurs de l'artista.

El pas del temps, el record, el retorn al passat per evocar el temps que se'ns ha escolat per entre els dits, és la clau poètica de la freda fórmula d'Einstein. La velocitat és, en aquestes peces de l'amiga

ceramista, l'aigua que circula nerviosa per entre canalons de plom per acomplir amb la fatalitat del seu destí ja escrit abans de tornar a començar el recorregut de la vida. I sense memòria no hi ha record, com sense forma no hi ha buit, sense temps espai o sense aquesta pluja tardoral que em xopa mentre vago pels carrers del poble, aigua, vida, record i evocació.

De la mateixa manera que el fotògraf empresona un instant dins un requadre de cel·luloide, així com el novel·lista segresta un *tranche de vie* per fer-ne un relat; així Madola tanca i limita un espai buit amb les seves urnes i l'omple de records, de temps i de memòria. Hi ha alguna cosa de retorn als inicis del propi discurs artístic en tot això, perquè no, al caràcter quasi exclusivament utilitari que la ceràmica ha tingut i té a les civilitzacions mediterrànies - i aquí la llum en l'obra de l'artista té la seva clau de volta, és clar -. Hi ha també alguna cosa de mirar-se al fons del melic i esperar trobar-hi els avis i els rebesavis, i tant. Però hi ha sobretot una voluntat de reflexió introspectiva que ha de permetre obrir nous camins, nous llenguatges per a la seva obra futura, a partir de tot aquest profund exercici filosòfic i angoixant al voltant del buit.

El salt al buit, potser? I perquè no, només l'artista en conflicte constant sap quan pot saltar sense por a trencar-se coll i barres. I us asseguro que la progressió de l'obra de Madola des dels que ja comencen a ser una mica llunyans anys seixanta, és fruit sobretot d'una constant batalla dialèctica entre l'art, el món i les persones; la trilogia perfecta del món hel·lènic. És a dir, el conflicte com a motor de la història.

Madola va passar de la ceràmica contenidora, que tanca l'espai, a fendir aquest espai amb portes i esteles, elements el pertorbaven i que fins i tot l'agredien. Va ser el salt de! discurs interior, intimista, de l'artista com a cadell, al crit, el cop i l'exteriorització pletòrica de l'artista que consolida un llenguatge. Ara i aquí, la Madola ha tornat a fer un punt i apart, un

canvi d'orientació en la seva relació amb l'espai vital i així la seva obra actual torna a apostar per la reflexió, aquest cop des de la maduresa, per la introspecció gairebé fins al llindar mateix de les pròpies arrels de l'art i la seva obra.

Memòria, temps, espai, records; tots els elements que confegeixen aquest vas universal que és l'espècie humana vénen a convergir en *l'alehp* borgià, en l'ull de la tempesta, que la Madola busca amb perspectiva històrica. El seu és un discurs fet des de dins sobre la pròpia condició humana. No hi ha trampa ni amagatall.

La memòria és un parany i la por la nostra nuesa. Amb aquesta trista i fràgil impedimenta anem construint el temps que va passant sense consol.

I encara volem capturar-lo a còpia de records. Així l'art.

RAFAEL VALLBONA

**El Conseller de Cultura
Honorable Senyor
Joan Maria Pujals i Vallvè**

es complauen a convidar-vos a
la inauguració de l'exposició

**El Director del Museu
Diocesà de Barcelona
Doctor Josep M. Martí Bonet**

L'arcà de l'artista Madola

L'acte se celebrarà el proper dimecres
14 de gener, a dos quarts de vuit del vespre,
a l'edifici de la Pia Almoïna
Pla de la Seu, 7

 **Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura**

Barcelona,
gener de 1995

